

At' si Pippin hezky pohraje

Všichni Pátrači se radovali, že jsou zase spolu. Velikonoční prázdniny ovšem nejsou tak dlouhé jako ty letní – a než se Pip s Bětkou vrátili od tety, uplynul skoro týden. Takže jim už moc času nezbývalo.

„Ani ne celý tři týdny,“ povzdechl si Larry. „Doufám, že bude aspoň slušný počasí. Mohli bysme si třeba udělat výlet na kole s piknikem.“

„V Malém divadle dávají docela dobrou hru,“ vzpomněla si Daisy. „Je to dost povedená parodie na Kocoura v botách. Já už jsem ji sice viděla, ale můžeme na ni klidně jít všichni znovu.“

„Áá, takže ta místní divadelní společnost ještě funguje?“ zeptal se Špekoun se zájmem. „Viděl jsem je hrát o vánočních prázdninách. Některé herecké výkony byly ovšem velice ubohé. Jestlipak by do některé hry nechtěli obsadit mě? Minulé pololetí jsem ve škole totiž...“

„Špekoune! Nepovídej, že jsi už zase dostal hlavní roli ve školní hře,“ zhrozil se Larry. „Pustíš k tomu vůbec někdy někoho jiného?“

„A proč by měl, když on sám je tak dobrej herec, že jo, Špekoune?“ řekla obdivně Bětka. „Dovede se tak přestrojit a namaskovat, že napálí i nás! Špekoune, převlékneš se za někoho i o těchhle prázdninách? Že jo! Pamatuješ, jak jsi v přestrojení za tu starou babku prodával balonky?“

„A starej Zmizík šel kolem a chtěl vidět tvůj živnostenskej list,“ zachechtala se Daisy. „Ale tys měl na sobě

tolik spodniček, že jsi předstíral, jako bys ho nemohl najít.“

„A Bětka tě poznala podle toho, že jsi měl ušmudlaný ruce, ale čistý nehty,“ vzpomněl si Larry. „To jí bylo hned podezřelý. Tenkrát se Bětka jako Pátrač náhodou docela osvědčila.“

„No, jak vás poslouchám – hned dostávám chuť na nějaký převlek!“ zasmál se Špekoun. „Co si třeba vystřelil z pana Pippina? Takové pěkné jméno! Skoro jako ty odstálé uši.“

„Jo – a hodí se k němu,“ souhlasila Bětka. „A tváře má jako jablíčka – hezkej, kulatej pan Pippin.“

„To mu pověz,“ radil jí za všeobecného řehotu Pip. „Jdi k němu a řekni *Milý, hezký, kulatý a červený pane Pippine!* Ten by asi zíral.“

„Nech toho,“ zamračila se Bětka. „To bych přece neudělala. Mně se docela líbil.“

„Víte, co bych si ze všeho nejvíc přál?“ ozval se zasněně Špekoun. „Aby Pippin narazil na nějaké pořádné tajemství, právě když Goon bude pryč. Hrozně by pak zuřil, že ho propásnul. A vsadím se, že Pippin by na rozdíl od Zmizíka naši pomoc určitě přivítal. Nevypadá totiž moc chytře. A nejspíš není ani zdaleka tak dobrý čmuchar jako Goon, protože Goon je starší a zkušenější, kdežto Pippin vypadá dost mladě. Určitě bysme si s tím tajemstvím poradili líp než on. Kolik už jsme jich vlastně rozluštili? Jestli si dobře vzpomínám, tak rovných šest!“

„Ale nemůžeme přece čekat, že na nějaký tajemství narazíme o každých prázdninách,“ namítl Larry.

„No tak si pro Pippina nějaký vymyslíme,“ napadlo náhle Bětku. „Jenom takový jedno malý, úplně malinkatý tajemstvíčko! S důkazy i stopami. Určitě by si s ním rád pohrál.“

Ostatní na ni chvílku zírali. Pak se ale Špekoun usmál a řekl: „No jo! To je dobrý nápad, Bětko! Larry má prav-

du, že nemůžeme čekat tajemství o každých prázdninách. A mám takový nepříjemný pocit, že během příštích třech týdnů se asi žádné neobjeví. Takže ho prostě sami vytvoříme – aby měl ten hezký kulatý Pippin co řešit!“

Všichni vzrušeně souhlasili. A jak by také ne? Vždyť konečně měli zase co plánovat a na co se těšit.

„Určitě si udělá spoustu poznámek a pak je všechny pyšně ukáže Goonovi,“ tipoval Larry. „Ale Goon v tom určitě časem ucítí nějakou zradu, a pozná, že jsme to byli my. Ty ale budou oba zklamaný!“

„Tak to zní fakt zajímavě,“ mnul si Špekoun potěšeně ruce. „Pro Pippina to bude malé procvičení a masáž mozku, my si užijeme trochu zábavy a Goon pukne vzteky, až se vrátí z dovolené, protože před námi Pippina určitě varoval – a najednou zjistí, že jeho zástupce ztrácel čas s řešením úplně vymyšleného tajemství!“

„A jaký tajemství si vlastně vymyslíme?“ zajímala se Bětka, která měla ohromnou radost, že se její nápad ostatním tak zamlouvá. „Musíme vymyslet nějaký pořádný, aby při něm Špekoun mohl uplatnit svoje převleky. Já to mám tak ráda, když se Špekoun za někoho přestrojí.“

„Musíme na to jít od lesa,“ pronesl zadumaně Špekoun. „Nejdřív ze všeho je potřeba vzbudit podezření – prostě udělat něco, aby měl Pippin proč začít čmuchtat. Pak najde pár stop...“

„...který pro něj připravíme my,“ vypískla nadšeně Bětka smíchy. „Jo! Jenže mě nic nenapadá. Takže se snažte vy.“

Na pár minut nastalo ticho, protože nejen Bětce, ale ani ostatním se zřejmě v hlavě ne a ne vylíhnout nějaký skutečně dobrý nápad.

„No tak co – přišel jste už někdo na něco?“ zeptal se po chvílce Špekoun. „Daisy?“

„Něco mě sice napadlo – ale připadá mi to trochu slabý,“ přiznala sebekriticky Daisy. „Co kdybysme třeba Pippinovi poslali tajemnej dopis?“

„To fakt není moc dobré,“ usoudil Špekoun. „Okamžitě by nás podezřival. Larry, a co ty? Přišel jsi na něco aspoň ty?“

„No, a co třeba tajemný zvuky v noci pod Pippinovým oknem?“ navrhl Larry. „Je to blbý, já vím,“ dodal však hned vzápětí a smetl tím svůj vlastní nápad ze stolu.

„No, nevím,“ zauvažoval nahlas Špekoun. „Tohle k ničemu nevede. Takže jinak! Chceme vymyslet něco, co Pippina spolehlivě vyprovokuje a donutí ho si myslet, že je na stopě něčemu opravdu velkému.“

„Mě napadla taky jenom taková blbost,“ ozval se Pip. „Co kdybysme se večer někde schovali, počkali, až půjde Pippin kolem, pak bysme se jako polekali, jestli nezaslechl něco z toho, co jsme si předtím šeptali – no a pak bysme utekli do tmy, takže by to vypadalo, že máme na svědomí něco moc špatného.“

„Na tom něco je,“ připustil Špekoun, když se nad Pippinovým nápadem důkladně zamyslel. „Ale ještě pořád to není úplně ono. Počkejte chvíli, já na to určitě přijdu.“

Všichni s respektem ztichli a sledovali, jak Špekoun špulí rty a zamyšleně se mračí.

Velký Mozek pracoval! To bylo zřejmé na první pohled.

„Myslím, že to mám,“ oznámil Špekoun nakonec. „Uděláme to takhle: já se přestrojím za nějakého hrubiánského násilníka a Larrymu taky půjčím nějaký převlek. Zjistíme, kudy a v kolik hodin chodí Pippin v noci na obchůzku – pak se s Larrym schováme v zahradě u nějakého prázdného domu a počkáme, až půjde kolem.“

Špekoun se na chvíli znovu zamyslel a pak pokýval spokojeně hlavou. „Jo – a jakmile uslyšíme, že se Pippin blíží, začneme si hlasitě šeptat, přesně jak to navrhoval Pip. Potom

rychle utečeme, jako kdybychom nechtěli, aby nás viděl, a...“

„Ale co z toho?“ přerušil ho Larry.

„Počkej, za chvíli to pochopíš,“ doporučil mu Špekoun, který si ten triumfální okamžik jako vždy náležitě vychutnával. „Takže tedy utečeme. A co udělá Pippin? Samozřejmě půjde do zahrady, bude všude kolem svítit baterkou – a najde na zemi roztrhaný papírek!“

„Jéé, to je dobrý,“ radovala se ze Špekounovy geniality Bětka. „A co bude na tom papírku?“

„Bude tam napsané jméno místa, kde se má konat příští tajná schůzka,“ upřesnil Špekoun. „To vymyslíme ještě dodatečně. A když se náš hezký, kulatý Pippin na místo té plánované schůzky dostaví, najde tam pár dalších stop!“

„Který tam na něho nastražíme my!“ rozesmál se Pip. „No teda, Špekoune, to je fakt super! Vlastně Pippina hezky krok za krokem povedeme, kam budeme chtít.“

„Přesně tak!“ souhlasil Špekoun. „A až tam dojde, povedou ho falešné stopy zase někam úplně jinam,“ pokračoval rozzářeně. „Vlastně to bude pro Pippina taková zábavná bojovka, která se mu určitě bude moc líbit. A co teprve jak se bude tvářit Goon, až to všechno uslyší a dojde mu, že v tom máme prsty my.“

„A kdy to uděláme, Špekoune? Brzo, vid’? Ať to je brzo,“ žadonila Bětka. „Nemůžete se s Larrym někde schovat už dneska?“

„Ne. Nejdřív musíme zjistit Pippinův rozvrh občůzek,“ vysvětlil jí Špekoun. „A také si musíme vybrat nějaký vhodný prázdný dům. Asi bychom se dnes večer měli Pippinovi pověsit na paty, Larry. Goon vychází vždycky v půl deváté, takže Pippin asi... Můžeš před osmou přijít ke mně domů?“

„Jo, myslím, že jo,“ přikývl Larry. „Večeříme v sedm. Rychle to do sebe naházím a vyrazím k tobě.“

A tak bylo rozhodnuto. Larry a Špekoun zjistí o Pippinovi všechno, co se dá. A zítra mu připraví malé překvapení.

Bětka byla jako na jehlách. Takové dobrodružství se jí moc líbilo. Nebylo tak strašidelné, jako kdyby se jednalo o opravdové tajemství. Pátrači měli už od samého začátku všechno pěkně pod kontrolou, takže nejhorší, co se jim mohlo stát, bylo to, že se dočkají spršky nadávek a výhrůžek od starého Zmizíka. Ale na ty už byli přece dávno zvyklí.

Bylo přesně za pět minut osm, když Larry dorazil ke Špekounovi. Přestrojít se už nestačili, protože by to Larry nestihl. A tak se vykradli ze Špekounova domu do tmy tak, jak byli, a vydali se do ulice, kde stál Goonův dům, ve kterém teď bydlel jeho zástupce Pippin.

Nejprve chlapci zaslechli uvnitř zvonit telefon, který Pippin hned vzápětí vzal a komusi oznámil, že pan Goon je momentálně na zasloužené dovolené. Když zavěsil, světlo v oknech domu zhaslo.

„Už jde!“ zašeptal Špekoun. „Vmáčkni se víc do těch keřů, Larry.“

Pippin díky gumovým podrážkám bot téměř bezhlučně došel k brance a pustil se ulicí směrem od nich.

„Pojď“, vyzval Larryho šeptem Špekoun. „Právě začíná obchůzku. Takže mu to můžeme přesně stopnout.“

Opatrně Pippina sledovali. Zastupující policista kráčel po High Street a svědomitě kontroloval každé dveře i výlohy obchodů. Chlapce to nekonečné kontrolování a zkoušení, zda jsou všechny dveře zamčené a výlohy zajištěné, začínalo už pomalu nudit. Pokaždé, když se Pippin zastavil, museli se totiž zastavit také a někde se urychleně schovat.

Asi po hodině Pippin usoudil, že na High Street se tuto noc žádný lupič do obchodů nedostane, a zabočil do vedlejší ulice. Špekoun a Larry pochopitelně v patách za ním.

„Proč si s tou obchůzkou trochu nepospíšíš?“ povzdechl si Larry, když Pippin vykročil zkontrolovat už několikátou garáž. „Pořád se někde zastavuje a šmejdí!“

Nutno ovšem uznat, že Pippinovo šmejdění mělo svoji systematickou metodu. Nejdřív zkontroloval jednu stranu ulice, pak druhou – a teprve když se přesvědčil, že je všechno v pořádku, zabočil do další. Pokud to hodlá dělat stejně každou noc – bude jednoduché si na něj někde počkat!

„Je deset,“ poznamenal Špekoun tlumeným hlasem, když slyšel hlasitě odbíjet kostelní hodiny. „A jsme právě ve Willow Road. Na druhé straně ulice je jeden úplně prázdný dům, Larry. Tam se můžeme zítra večer chvíli před desátou schovat. Pak Pippina vyděsíme, až půjde kolem. Podívej – teď si svítí baterkou na branku. Jo, přesně tak to uděláme – schováme se v té zahradě.“

„Dobře,“ souhlasil s úlevou Larry. „Už jsem totiž docela unavený z toho věčného pobíhání z místa na místo. A taky začíná foukat dost studený vítr, takže bysme se asi měli sebrat a jít domů. Sejdeme se zejtra ráno u Pipa, řekneme ostatním, co jsme zjistili, a společně vymyslíme plán akce.“

„Tak jo,“ přikývl Špekoun, který byl také rád, že už je sledování Goonova zástupce u konce. „Uvidíme se zítra. Pššš! Jde sem Pippin.“

Vmáčkli se do živého plotu a policista kolem nich bez všimnutí prošel. „Fuj – málem jsem kejchnul,“ zašeptal Larry. „Pojď – už skoro mrznu!“

Pospíchali domů. Larry proto, aby se své sestře Daisy pochlubil, že našli skvělou skrýš. A Špekoun proto, aby pro ně připravil vhodné převleky a maskování.

Tak, drahý Pippine, pomyslel si, když se pak ve svém pokoji probíral nejrůznějším oblečením a parukami, zítra tě čeká pěkné překvápko! Uvidíš, jak hezky si pohraješ!